

ΗΛΛ'ΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Δημιούουμε σήμερα και τα ύπολοιπα τών διστίχων, τα όποια τραγουδάνε στις φυλάκες οι φυλακισμένοι και τα όποια είχε την καλωσύνην η μάς άποστειλη φανατικός αναγνώστης του εμψοικετού.

Στή φυλακή είν' ένα δέντρο πού βγάξει την κανέλλα. Άν μ' άγαπάς, μακνούλα μου, πάρε τόν δρόμο κ' έλα.

Ή φυλακή είνε βάσανο, ή φυλακή είνε λαύρα, ή φυλακή μου τάβαφε τά σωθικά μου μαύρα.

Βάστα, καρδιά μου, δυνατά και στήθος μου, νταγιάντα για να περουν τά βάσανα και να μίν τάχης πάντα.

Λουπόν βαρέθηκα να ζω και θέλω να πεθάνω, αφού δέν βρίσκω γιατρεία στον κόσμο τόν άπάνω.

Πάρε μαχαίρι, βέρα με κ' έχε έννοια στην καρδιά μου, γιατί είνε μέσα ζωντανή μη ματωθής, κωρά μου.

Στή φυλακή μέ βάλανε, στά σίδερα με λούσαν, καρδιά μου μπήξαν στην καρδιά και μου την αιματούσαν.

Μαλωματιένος ό σταυρός κρέμαται στό λαμό σου, άλλοι φιλούνε τόν σταυρό κ' έγώ τόν μάγουλό σου.

Έγώ είμαι κείνο τού πουλί όπου τόν λέν κανάρα, πούν' τά φτερά του κίτρινα κ' είν' ή καρδιά του μαύρη.

Καρδιά μου άπαρηγόρητη, πάρε τόν γιατρικό σου, γιατί ό Χάρος γρήγορα θα γίνη συντροφός σου.

Μιά Τουρκοπούλα στό βουνό τόν δούβολο φρονάζει. Πούός έχει λόνο στην καρδιά και δέν άναστενάξει;

Τής φυλακής τά σίδερα ήμισο δέν τά φωτίζει, ούτε και τ' άστρι της νυχτός δέν τρεμολαμπυρίζει.

Τίποτε δέν άπόχηται στα χρόνια τά μικρά μου, μόνο τόν άζ' μου έμεινε και τάχω στην καρδιά (μου).

Μάνα μου, όταν μέ γένναγες, γιατί δέν μου τόν έλεπς πως έχει ό κόσμος βάσανα, πως ή ζωή έχει πλά (ζωες);

Μιά μαύρη πέτρα τού γαιού θα βάλω προσκεάλι, ότι τραβάει τού κομιά τά φταίει τόν κεφάλι.

Είν' τόν κελιά, μαύρη καρδιά, ή οικουμένη όλη. Μέσα στον τάφο μου γυρνά καθμερηνη και σκόλη.

Γράμμα, στό σπίτι πού θα πάζ την πόρτα να χτυπήσης.

κ' όταν σε πάρη ή μάνα μου γλυκά να τί φιλήσης.

Άνάμεσα στα φρούδια σου θα γράψω τ' όνομά μου, όου έφραγες τά νεύατα μου και την παλιμαριά μου.

Δέν είνε δώ κοντά χωριό να κατοική ό Χάρος, να πάρη τόν κορμά μου για να μίν τάχω βάρος;

Συχαυά ό Χάρος έρχεται στό στρώμα πού κορμάμα.

Τού λέω, Χάρε, πάρε με, μου λέει σε λυτάμα.

μαζύ της. Μόνη μου τώρα θα χαθώ...

—Γιά πές μου όμως, ρώτησε ό δικηγόρος, από πού είσαι, από πού έρχεσαι;

Ή Ζαρά άγνούσε πού γενήθηκε!

Τό μόνο πού ήξερε, ήταν ότι ήθελε άτ' την Καστιλία της Ίσπανίας μαζύ με τούς γονείς της και με άλλους Τσιγγάνους, οι όποιοι άκολούθησαν στό 1526 τόν βασιλέα Φραγκίσκο Α' πού γινόεις άτ' την αιχμαλωσία του.

Τήν εποχή εκείνη ή Ζαρά μόλις έκλεινε τά τέσσερα χρόνια.

Ό πατέρας της ήταν κατασκευαστής ξυλίνων κουταλιών και από αυτό έλεγε πως ζούσε.

Φαίνεται όμως ότι έξακουσε και δεύτερο επάγγελμα, κάτωσ κρυφό αυτό, γιατί μία μέρα σε κάποια πόλη της Όρλεάνης τόν εφύλακισαν κ' έπειτα τόν κρέμασαν.

Άπό τότε ή Δαριά, ή μητέρα της Ζαρά, χόρευε και τραγουδούσε στις δημόσιες πλατείες κ' έλεγε την τύχη στις άνάπαικτες κοπέλλες, για να μπορούση να συντηρηθή αυτή και τού παιδι της. Άλλά τού κλίμα της Γαλλίας δέν την έννοουσε. Ουμάντα έξ άλλου την μακρινή της Ίσπανία και τόν πεθαμένο της άνδρα κ' έκλαιγε.

Ένα βράδυ έπεσε... και δέν ξανασηκώθηκε πια.

Τήν ώρα πού ξεμυχούσε, παραμάλεσε τού Θεού να προστατέψη τί μικρή της. Κι' ό Θεός εισάκουσε την παράκληση της έτοιμοθάνατης μητέρας κ' έδωλε μαρσάτι της τόν Φερρόν.

—Μεϊνε ήσυχη, μικρή μου, είτε στό τέλος ό δικηγόρος στη Ζαρά. Θά γίνης παιδί μου και θύμα πατέρας σου...

Κι' έγινε πραγματικά πατέρας της, ή μάλλον κάτι άλλο, καθώς θα ίδοιτε στό ερχόμενο φύλλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνείδησα.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Μία πρόληψις τού Βασιλέως Γεωργίου. Πώς βγήκε άληθινή. Ή Μετροφορούνη τού στρατηγού Σαπουνηζάκη. Πώς έκηδεύθη. Ό Χαρ. Τρικοπέτης περί τού Θεού. Άλληγιάνη. Ό Κ. Παπαναστασίου για τόν ντ' Άννουίντιο. Ό Μωρεάς και ό πλανόδιος άείδης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ό Βασιλέως Γεώργιος θεωρούσε ως άποφράδες ήμέρες την Τρίτη και την Παρασκευή.

Χειρότερη όμως από τις δύο θεωρούσε την Τρίτη, κατά την όποία άπέφυγε κάθε εργασία και ούτε τούς ύπουργούς του άρωζε αυτή την ήμέρα.

Δυστυχώς δέ, όπως άποδείχτηκε εν τών ύστερών, ή πρόληψις του αυτή δέν ήταν έντελώς άδικαιολόγητη. Γιατί, καθώς είνε γνωστόν, ή Τρίτη ήταν ή ήμέρα της δολοφονίας του!...

Ό τελευταίως άποθανών στρατηγός Σαπουνηζάκης, σ' ένα φίλο του, πού τού ζήτησε μία φωτογραφία, ένα έτος πριν πεθάνει, τού έστειλε μία παλιά, τού 1914, ή όποία τόν παριστάνει με στρατιωτική στολή και με τόν παράσημό του.

Άπό πίσω άτ' τη φωτογραφία αυτή, έσημείωσε τά έξης:

«...Δέν είχα άλλη φωτογραφία. Άν είχα θα σου έστειλα μία με πολιτική περιβολή και όπως είμαι τώρα: Ύπέρηγρος. Άποστρέφομαι τη στρατιωτική περιβολή και τά παράσημα. Οι περι έμέ έχουν έγγραφον έντολην μου να με έναποθέσουν νεκρόν, έντός κοινοτάτου φρετέρου, να με μεταφέρουν στό Α' Νεκροταφείο, άνευ ουδενιάς προαναγγελίας περί της ήμέρας και ώρας της κηδείας μου και άνευ είδοποιήσεως τού Φρουραρχείου. Δίδει δέν θέλω επικηδείους και στρατιωτικούς τιμάς. Μετά τρεις ήμέρας από της ταφής μου θα άγγελθθώ δια τού Τύπου δει άπεβίωσα...»

Κά έτσι πράγματι έγινε ή κηδεία τού σεμνού και μετροφόρου αυτού στρατιώτου.

Μόνον έξ άνδρακοι, τέσσερες συγγενείς του και δύο φίλοι, βαθύτατα συγκλημένοι, συνώδεψαν ως την τελευταία τού κατοικία έναν στρατιωτικό πού έχει τί θέση του στην έλληνική ιστορία.

Κι' έτσι, σιγαλά κ' άθόρυβα έδυσε, εκείνος, ό όπόιος είχε τόσες δόξες και λάμψεις και τιμές, μέσα στις Αύλεις και στά καλύπια...

Ό μακαρίτης Χαρ. Τρικοπέτης, μία από τις απάνες στιγμές, κατά τις όποιες ήταν εφιάθετος, έλεγε σε κάποιο στενών τού φίλου:

—Στά 1679 ό Δανού είχαν έκοσρατεύσει κατά τού Άμβουόγου. Μετά πολυχρόνιο πολιορκία,

δέν κατόρθωσαν να κυριέψουν την πόλη κ' έγύρισαν πίσω άπράκτοι. Είς άνάμνησην της πολιορκίας αυτής οι κάτοικοι τού Άμβουόγου έκοψαν ένα μετάλλιο, τού όποιο φέρει την έξής έπιγραφή:

«Ό στρατός της Δανίας ήλθε και έπολιορκήσε τού Άμβουόγου. Άν βέλετε να μάθετε τί κατόρθωσε, παρατηρήσατε την άλλη δ-ψιν τού νομίσματος».

Ή δέ άλλη όδης δέν εικόνιζε άπόλυτος τίποτε!

...Τού νόμισμα αυτό μου θυμίζει ό κ. Δηληγιάννης. Όταν είνε έξω της όχης, και μάζ έπιτάθει για να η καταλάβη. Φωνές, ύποσχέσεις, θόρυβοι, συλλαλητήρια, χαλασμός κόσμου, ετούτο θά ποισωμεν ήμεις, κ.λ. κ.λ.κ.

...Και όταν έρχεται στην έξουσία, ή... Άλλη όδης τού μεταλλίου... Τίποτε, δηλαδή!...

Σέ κάποια φίλική συνάθροιση πού γινόταν λόγος για ποίηση και τέχνη γενικώς, λέγεται πως ήρωτήθη ό κ. Παπαναστασίου, πως τού φαίνεται ό ντ' Άννουίντιο πως άνθρωπος και ποιητής.

—Εάν... μακαρόνια με κρέμα σαντιγύ! άπάντησε ό άρχηγός τού έθνικού και άγορσπού κόμματος.

—Και ως στρατηγός; τόν ρώτησαν πάλι.

—Πρώτης τάξεως στρατηγός γιά... όπερέτα!

Σ' αυτό ό κ. Παπαναστασίου, συμφώνησε με τόν Κλεμανσό, ό όποιος έχαρακτήρησε τόν Ίταλό στρατό κατά τόν πόλεμο, ως:

—Πρώτης τάξεως στρατό γιά... πάλο!...

Μία μέρα, ένώ ό Μωρεάς καθόταν σ' ένα καρενάτι λόγος για λαφόρο Μάιν, μητρε μέσα ένας άείδης και άρχισε να τραγουδήσει με βραχνή φωνή τού ποίημα τού Βερλάν πού έχει την έξής άοχή:

Βάχει, μέσα στην καρδιά μου, καθώς έρέχει και στην πόλη...

Τότε ό Μωρεάς πετάχτηκε όλόθρος και βγήκε έξω φωνάζοντας δυνατά και θυμωμένα:

—Δέν έπιτρέπω να πεσοκόβονται μαρσάτι μου οι σίχοι ένός ποιητού πού ελξα την εύτυχία να γνωρίζω!...

